

слабъ, високъ, съ ясни, сини очи и тънки руси мустаци, които окръжаваха малко набъбналитѣ му червени устни и следъ туй падаха надолу. Винаги, и въ топло и въ студено време, той ходѣше облѣченъ съ едно дълго палто, незакопчано, овехтѣло, и тъй като бѣше тънкокракъ и ходѣше малко разкраченъ, приличаше на птица, съ отпуснати отстрани криле.

Попето имаше горе-долу понятие за онова, което ставаше около него, чувствуваше ужаса на войната, страхуваше се отъ бждещето, и тоя страхъ винаги свѣтѣше въ сълзливата влага на очитѣ му, плахи и разширени. Той бѣше и по-якъ, можеше да служи за нѣщо, и дори понѣкога го изпрацахме въ патрулъ нощно време. Добросъвѣстенъ и послушенъ, той отиваше вредъ, кждето го изпрацаха, не се оплакваше, бѣше търпеливъ, но имаше непобедимъ страхъ отъ секретнитѣ постове. А горитѣ край Места, срѣдъ които бѣше захвърлена нашата застава, бѣха пълни съ диви свини, чакали и какви не още звѣрове. Попето се боеше отъ тѣхъ, но още повече се боеше отъ самата нощъ, отъ тъмнината, отъ невидимия и таинственъ неприятель, когото вѣчно чакахме, и неговото болнаво въображение бѣше готово да преиначи и да изтълкува зле и най-слабия звукъ и най-невинния шумъ. Веднѣжъ той донася, че на отвждната страна на рѣката пристигнали много войски,